

BALLANGÓK SORSA

Sorsunk a száraz ördögszekereké,
Melyeket tűzre ítélték az egek,
Az őszülő ugarok vakbarázdáján
Nyergelésznek rajtunk a szelek.

Időnként megpihenünk egy kicsit,
Egymás panaszába kapaszkodunk,
Kóróra akadva, mélyebb árkokban.
Lemondásban zúg a félnyarunk.

Nem tudunk mást, mint
[panaszkodni,
A zöld színben kevés a részünk,
Röpke a nyár, hosszú a téli szél,
Tiszavirág álmunkkal kergetőzünk.

Elröppen az idő a fekete ugaron,
Elhullnak tüsköt termő magvaink,
Így leszünk új tápjai a tűznek,
Lássák halálba vivő lázadásaink.

PÁSZTORPERCEK

Még érzem a szemed sugarát,
Fénylőn átszúr az időn,
Fölfúzi magára vergődő szívem,
S játszik vele az őszi temetőn.

Csak vérezz, vérezz, szívem,
Gyilkoljátok szemek, női kezek,
Arra születtem, hogy a szépség,
Mint halottat a rög, eltemet.

Jó volna nagyon nyugodtnak lenni,
Nem tartozni semmivel senkinek,
Sem pénzzel, sem szerelemmel,
S komoran élni, mint a havas
[hegyek.

Szeretnék suhanó sasmadár lenni,
Szállni völgyek, hegyek fölött,
Ejjelre kebledre visszatérni,
S pihenni, míg szíved rám őrköd.

Szeretem kezéd bársonyos húsét,
Amint átfogod fáradt fejem,
S keblednek illatos melegét,
Mikor álomra csókozol szemem.

FELHŐ

Alig egy kalapnyi nagyság,
Úgy dörög, mintha ítélni jönne,
Ide csap, oda csap, s a nap
Mint tallér tűnik el mögötte.

Mintha csak zsebbe tette volna,
S most rázza, csörgeti, csapkodja,
Mint tengerzúgás, hegyek moraja,
Olyan fenséges, nagy a hangja.

Úgy ül ott fennen a magasban,
A napsugárral övezve körül,
Mint hadúr, kinek lábai elé
Sok-sok báránylegő tömörül.

Apámat sem kímélte, ki kapált,
S merthogy fel sem nézett rája,
Úgy csapott le mellé a földre,
Hogy menten elszállt a kapája.

Szeretem a nyárvégi rózsákat,
Amint búsulva bánattól nehezek,
Lecsuklanak, mint csillagos estén
A vágtyól hervadó női fejek.

Olyan végtelenül magam vagyok,
Mint augusztusi éjszakák csöndje,
Mikor az alvó világ fölött
Némaság ül a bácskai rögökre.

Szeretem a szemverte sebet,
Mit szíven ütött a szépség,
S a vágtyat, míg lázban muzsikál,
Mikor elveszett a reménység.

Van-e édesebb a lelki kinnál,
A fájdalom végső fokra jutott,
Lehet-e valaki boldogabb annál,
Kit minden s mindenki elhagyott?

Oly csendes körülöttem minden,
Mintha kihalt volna a világ,
Vagy azért, mert befelé élek,
Mint pap, kit eltemettek az imák.

Ha rám nézel két kék szemeddel,
Úgy érzem, hogy boldog vagyok.
Fáj, s vérzik minden bennem,
Hogy kire nézel, ha meghalok.

Ha azt kérdeznéd, szeretlek-e,
Azt mondanám, hogy nem tudom,
Pedig lelke békés tájain
Folyton csak a kezed fogom.

Csak egy napra jöttem hozzád,
Hogy sorsommal tovább menjek,
Úgy, mint ki mindenét odaadta
A végtelen élő, nagy szerelemnek.

Nyertél a játszmán, hagyta lak,
Ne hidd, hogy boldog leszel vele,
Olyan érzés ez, mint a dúsgazdagé,
Kinek mindig hiányzik a világ fele.

Menj csak, én még magamban állok,
S jöttödöt majd várni fogom...
Ha vissza sohasem jönnél, érnél,
A felhőknek sóhajom átadom.

Nincs idő, mely elég volna arra,
Hogy álmatlan is csak néztelek.
Mint tenger a csillagos eget,
Véremmé ölelni szeretnélek téged.

Nem elég az nekem, hogy látlak,
S az sem, ha ideadod magadat,
Szeretném, ha bennem, velem élnél,
Hogy csak én halljam szavadat.

Ha csak mi volnánk ezen a tájon,
S kívülünk senki, aki élne,
Akkor is irigy volnék miattad
A napra, a fényre, a végtelenre,
Melyben állsz, s nézel felém,
S míg én úzva hozzád érnék,
Tudom, megelőzne a fény, a lég.

Én úgy érzem, hogy nem tudunk
Mi egymásé lenni teljesen.
A fejemet kebledre hajtom:
Erzem kockára tettem életem.

Nem lehetsz kegyetlen, gyilkos,
Nem lehetsz, kinek lelke nincs.
Amint nézem itt előttem képedet,
Minden perc veled drága kincs.

Nem is kell más, mint ez a kép,
Itt még az vagy, aki voltál,
Mást én úgysem tudnék őrizni,
Itt szebb vagy a csillagoknál.

Szeretnék örökkön szárnyalni,
S egy deres, hideg őszi reggel
A világ fölött reád várni
Szélkergette, nagy fellegekkel.

Nincs tisztább a tiszta szívnél,
A végtelennél nincs messzebb.
Tudom, mind a kettő kevés ahhoz,
Hogy kifejezze halk szerelmemet.

A költő hátrahagyott verseit a kishegyesi Csépe Imre Emléknapp alkalmából közöljük.